

ΒΩΔΕΛΑΙΡ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΚΙΑ ΠΕΖΑ

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Σελήνη πού εἶν· ὄλο ἰδιοτροπία ἐκύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἐνῶ ἐκοιμώσουν βαθεῖα στὴ κούνια σου καὶ εἶπε ἀπὸ μέσα της: «Αὐτὸ τὸ παιδί μ' ἄρσει.»

Κατέβηκε ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἀπὸ τὴ συγνεφένια σκάλα της καὶ ἐπέρασε ἀθόρυβα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τοῦ παραθυριοῦ. Ἐπειτα ξαπλώθηκε ἐπάνω σου μὲ τὴ λυγισμένη τρυφερότητα μητέρας κι' ἄφησε τὰ χρώματά της ἐπάνω στὸ πρόσωπό σου. Ἡ κόρες τῶν ματιῶν σου ἔμειναν ἀπὸ τότε πράσινες καὶ τὸ πρόσωπό σου ὅλως διόλου ἀχνό. Ἀπὸ τὸ κύτταγμά της τὸ πολὺ 'μεγάλωσαν τόσον τὰ μάτια σου. . . σ' ἔσφιξε τόσο τρυφερὰ στὸ λαιμό, πού σοῦ ἔμεινε αἰώνια μιὰ ὄρεξι γιὰ κλάμματα.

Τότες εἰς τὴ τρέλλα τῆς χαρᾶς της ἡ Σελήνη ἐγέμισε τὸ δωμάτιο μὲ μιὰ ἀτμοσφαῖρα ἀπὸ φῶσφορο μ' ἓνα φωτεινὸ φαρμάκι καὶ ὄλο αὐτὸ τὸ ζωντανὸ φῶς ἐσυλλογίζοταν καὶ ἔλεγε: «Θὰ αἰσθάνεσαι παντοτεινὰ τὴν δύναμι τοῦ φιλιοῦ μου. Θὰ εἶσαι ὠραία μὲ τὸ τρόπο τὸ δικό μου. Θὰ ἀγαπᾶς ὅ,τι ἀγαπῶ κι' ὅ,τι μ' ἀγαπᾶ: Τὸ νερό, τὰ σύγνεφα, τὴ σιωπὴ καὶ τὴ νύχτα· τὴ θάλασσα τὴν ἄπειρη, τὴ πράσινη· τὸ νερὸ τὸ ἄμορφο καὶ πολύμορφο· τὸ τόπο στὸν ὁποῖο δὲν βρίσκεσαι, τὸν ἐρωμένο πού δὲν γνωρίζεις· τὰ λουλούδια τὰ παράξενα, τὰ τερατόμορφα, τὲς μυρωδιές πού ξετρελλαίνουν, τοὺς γάτους πού λιποψυχοῦν καὶ νιαουρίζουν μὲ γλυκεῖα καὶ βραχνιασμένη φωνή!

Καὶ μόνο οἱ ἐρωμένοι μου θὰ σ' ἀγαποῦν. Θὰ εἶσαι ἡ βασίλισσα τῶν ἀν' ῥώπων πού ἔχουν πράσινα τὰ μάτια, πού τοὺς

ἔσφιξα τὸ λαιμὸ μὲ νυχτερινὰ χάρδια, ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦν τὴ θάλασσα, τὴ θάλασσα τὴν ἄπειρη τὴ πολυκυματοῦσα καὶ πράσινη, τὸ νερὸ τὸ ἄμορφο καὶ πολύμορφο, τὸ τόπο ποῦ δὲν βρίσκονται, τὴ γυναῖκα ποῦ δὲν γνωρίζουν, τὰ παράξενα λουλούδια ποῦ μοιάζουν σὰν λιβανιστήρια ἄγνωστης θρησκείας, τὲς μυρωδιὲς ποῦ σκοτίζουν τὴ θέλησι, καὶ τὰ ζῶα τὰ ἄγρια καὶ ἠδυπαθῆ ποῦ εἶνε τὰ σύμβολα τῆς τρέλλας των.»

Καὶ γι' αὐτό, κατηραμένο μου κοριτζάκι, κακομαθημένο, βρίσκουμαι τώρα γονατιστὸς στὰ πόδια σου ἀναζητῶντας στὴ μορφὴ σου, τὴν λαμπράδα τῆς ἄπιστης θεᾶς, τῆς νουνᾶς ποῦ σὲ μοίρανε, τῆς φαρμακισμένης αὐτῆς παραμάνας ὄλων τῶν φεγκαρισμένων.

Ο ΞΕΝΟΣ

— Τί ἀγαπᾶς καλλίτερα, σκοτεινὲ ἄνθρωπε ; πές μου ; τὸν πατέρα σου, τὴν μητέρα σου, τὸν ἀδελφόν σου ἢ τὴν ἀδελφὴ σου ;

— Δὲν ἔχω οὔτε πατέρα οὔτε μητέρα οὔτε ἀδελφὸ οὔτε ἀδελφὴ.

— Τοὺς φίλους σου ;

— Εἶπες μία λέξι ποῦ ἀκόμη δὲν ξέρω τί θέλει νὰ 'πῆ.

— Τὴ πατρίδα σου ;

— Δὲν ξέρω σὲ ποιά μεριά βρίσκεται.

— Τὴν ὠμορφιά ;

— Θὰ τὴν ἀγαποῦσα μὲ προθυμία ἂν ἦταν θεὰ ἀθάνατη.

— Τὸ χρυσάφι ;

— Τὸ ἐχθρεύουμαι ὅπως ἐχθρεύεσαι τὸ Θεό.

— Καὶ τί λοιπὸν ἀγαπᾶς ἀλλόκοτε ξένε ;

— Ἀγαπῶ τὰ σύγνεφα . . . τὰ σύγνεφα ποῦ περνοῦν... ἐκεῖ κάτω . . . τὰ μαγεμμένα σύγνεφα !

ΧΙΜΑΙΡΕΣ

Κάτω ἀπὸ στακτόχρωμο οὐρανὸ σὲ μιὰ μεγάλη πεδιάδα συγνεφιασμένη ἀπὸ τὴ σκόνη, χωρὶς πρασινάδα, χωρὶς λουλουδι καὶ χόρτο, ἀπάντησα πολλοὺς ἀνθρώπους ποῦ περπατοῦσαν γυρμένοι.

Ὁ καθένας τοὺς εἶχε στὴ ράχι του μιὰ θεώρατη Χίμαιρα πολὺ βαρειά, σὰν φόρτωμα ἀλεῦρι ἢ κάρβουνα ἢ σὰν σακκὶ στρατιώτη ρωμαίου.

Τὸ τεράστιο ὅμως ζῶο ὄχι μονάχα δὲν ἦταν βάρος ἄψυχο, μὰ ἐσκέπαζε καὶ στενοχωροῦσε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ ἐλαστικά καὶ δυνατὰ μέλη της· ἦταν κολλημένη καὶ εἶχε ζωσμένο τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ ἀπέραντα χέρια, καὶ τὸ κεφάλι της τὸ φοβερὸ ξεπερνοῦσε τὸ μέτωπο τοῦ ἀχθοφόρου της σὰν περικεφαλαία τρομαχτικὴ ἀπὸ 'κεῖνες μὲ τὲς ὁποῖες οἱ παλαιοὶ πολεμισταὶ ἐλπιζαν πῶς θ' αὐξήσουν τὸ τρόμο τῶν ἐχθρῶν τους.

Ἐρώτησα ἓναν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους νὰ μοῦ πῆ ποῦ πήγαιναν ἔτσι. Μοῦ ἀποκρίθηκε πῶς δὲν ξεύρει οὔτε αὐτὸς οὔτε κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους· μὰ πῶς κάπου θὰ ἐπήγαιναν βέβαια γιατί τοὺς ἔσπρωχνε μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι.

Περίεργη λεπτομέρεια : κανένας ἀπὸ τοὺς ταξειδιῶτες δὲν φαίνοταν νὰ εἶνε θυμωμένος μὲ τὸ ἄγριο ζῶο ποῦ κρέμοταν ἀπὸ τὸ λαιμὸ του, καὶ ἐκολλιόταν στὴ ράχι του· θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς τὸ ἐνόμιζαν μέρος ἀπὸ τὸ σῶμα τους.

Ὅλα τὰ σοβαρὰ καὶ κοπιασμένα ἐκεῖνα πρόσωπα δὲν ἐμαρτυροῦσαν καθόλου ἀπελπισία· κάτω ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ, τὰ πόδια τὰ βουτηγμένα στὴ σκόνῃ τοῦ δρόμου τοῦ ἀπελπιστικοῦ, ὅσο καὶ ὁ οὐρανός, περπατοῦσαν μὲ τὴ παρηγορημένη φυσιογνωμία ἐκείνων ποῦ εἶνε καταδικασμένοι πάντα νὰ ἐλπίζουν.

Καὶ πέρασε ἀπὸ κοντά μου ἡ συνοδία, καὶ ἐχάθηκε ἐκεῖ ποῦ ἡ στρογγύλη ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας κρύβεται ἀπὸ τὴ περιέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου ματιοῦ.

Γιὰ 'λίγες στιγμὲς ἐκάθησα προσπαθῶντας νὰ καταλάβω αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἀλλὰ γρήγορα μ' ἔπιασε ἡ Ἀδιαφορία ἢ ἀκατανίκητη καὶ αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτό μου περισσότερο βαρυμένον ἀπὸ ὅ,τι ἦταν ἐκεῖνοι μὲ τὲς σιδερένιες Χίμαιρές τους.

Η ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗΣ

Δυστυχισμένος ἴσως εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ εὐτυχισμένος βέβαια ὁ καλλιτέχνης ποῦ τὸν καίει ἡ ἐπιθυμία.

Θέλω νὰ περιγράψω ἐκείνην ποῦ παρουσιάσθηκε ἀνάρχη μπροστά μου καὶ ἔφυγε τόσο γρήγορα σὰν ἓνα πρᾶγμα ὠραῖο καὶ ἐπιθυμητὸ ποῦ φεύγει ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ταξειδιώτη, πίσω στὴ μαύρη τὴ νύχτα. Πόσος καιρὸς πέρασε ἀπὸ τότε ποῦ ἐχάθηκε ἀπὸ μπροστά μου!

Εἶνε ὠραία· κάτι περισσότερο ἀπὸ ὠραία, εἶνε θαυμαστή. Τὸ μαῦρο χρῶμα εἶνε ριχμένο ἐπάνω της ἄφθονο· καὶ ὅ,τι ἐμπνέει εἶνε κ' ἐκεῖνο βαθὺ καὶ νυχτερινό. Τὰ μάτια της εἶνε δυὸ ἄστρα στὰ ὁποῖα τρεμοφέγγει ἐλκφρὰ το μυστήριο, καὶ ἡ ματιά της φωτίζει σὰν τὴν ἀστραπή καὶ φαίνεται σὰν μιὰ ἐκρηξι μέσα στὸ σκοτάδι.

Θὰ τὴν παράβαλλα μὲ μαῦρο ἥλιο ἂν μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ ἓνα ἄστρο μαῦρο ποῦ νὰ σκορπίζει φῶς καὶ εὐτυχία. Μὰ κείνη ὁμοιάζει μᾶλλον τῆς σελήνης, ποῦ βέβαια θὰ τὴν ἐσημάδευσε μὲ τὴ φοβερὴ ἐπιρροήτης· ὄχι τὴ σελήνη τὴ λευκὴ τῶν εἰδυλλίων ποῦ ὁμοιάζει μὲ ψυχρὴ νύμφη, μὰ μὲ τὴν ἀλλόκοτη, τὴ μεθυστικὴ, ποῦ κρέμεται στὸν οὐρανὸ τὲς νύχτες τὲς φοβερές, ποῦ τρελλοπέρνουν ἀπ' ἐμπρός της τὰ σύγνεφα· ὄχι τὴν ἡσυχὴ σελήνη, τὴ σιωπηλὴ, ποῦ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθαρούς, μὰ τὴ σελήνη ποῦ φεύγει ἐπαναστατικὴ, νικημένη ἀπὸ τὸν οὐρανό· ἐκείνη ποῦ ἡ μάγισσες τῆς Θεσσαλίας ἀναγκάζουν ἀποτόμως νὰ χορεύη 'ς τὸ τρομαγμένο χόρτο.

Στὸ μικρὸ της τὸ μέτωπο βασιλεύουν ἡ πεισματάρια θέλῃσι καὶ ὁ ἄγριος ἔρωτας. Μὰ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀνήσυχου προσώπου της, ἐκεῖ ποῦ τὰ γοργοκίνητα ρουθούνια μυρίζονται τὸ ἄγνωστο, τὸ ἀδύνατο, ξεσπᾶ μαζὺ μὲ ἀνέκφραστη χάρι τὸ γέλιο της ἀπὸ τὸ μεγάλο στόμα τὸ ἄσπρο καὶ κόκκινο καὶ χαριτωμένο, καὶ θυμίζει τὸ θαῦμα ὠραίου περήφανου λουλουδιοῦ φυτρωμένου σὲ ἔδαφος ἡφαίστειου.

Εἶνε γυναῖκες ποῦ σοῦ δίνουν ἐπιθυμία νὰ τὲς νικήσης, νὰ τὲς ἀπολαύσης· αὐτὴ σοῦ δίνει ἐπιθυμία νὰ πεθάνης λίγο λίγο, κάτω ἀπὸ τὴ ματιά της.

N. ΕΠ.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

Μεταξὺ πενθεροῦ καὶ γαμβροῦ :

— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, πενθερέ μου, ἡ κόρη σου ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα, εἶνε θυμώδης, πεισματάρια, γ' ὠτοῦ . . .

— Ἐχεις δίκαιον γαμβρέ μου, γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σκέπτομαι νὰ τὴν ἀποκληρώσω.

— !!! . . . ; . . . !!! .